

maa Fiskeriet drives paa en anden Maade. Oppe i Thyborøn-Kanalen er der nu for Øjeblikket 15 Kuttere, store Motorbaade paa indtil 25—30 Tons, som derfra drive Fiskeri. Jeg vil ikke kalde det Storfiskeri i den Forstand, som Storfiskeriet drives fra andre Lande, men det er i alt Fald et meget udbyttegivende Fiskeri. En enkelt af disse Kuttere, kan jeg saaledes oplyse, har — jeg husker ikke, om det var i Fjor eller i Forfjor — fisket for 27,000 Kr., og det betyder dog noget for en Baad med en Besætning af 4 Mand. Jeg ved ogsaa, at der blandt Omegnens Folk er stærke Tanker oppe om at danne Selskaber og derved hjælpe Fiskerne til at faa større Baade, saa at de kunne komme paa Langfart og med disse større Kuttere holde Søen, naar Storm kommer op. For det skal ikke være saadan, at de i Paa-landsstorme skulle søge ind i Thyborøn Kanal, og heller ikke saaledes, som det ærede Medlem for Halvrimmen (C. Sørensen) sagde i Aftes, at de skulle sejle 44 Mil den anden Vej for at komme tilbage til Lemvig. Med disse større søgaaende Fartøjer ville de være i Stand til at holde sig ude paa Havet under Storm, og det vil ikke være nær saa farligt som at søge ind gennem Kanalaabningen.

Deroppe i Thyborøn Kanal ligger ogsaa de to Redningsdampere „Vestkysten“ og „Vesterhavet“, og det er ikke noget ringe Arbejde, disse to Dampere, navnlig „Vestkysten“, der er af en noget ældre Dato, have udført for at støtte Fiskerne i deres Erhverv ved at komme dem til Hjælp under overhængende Fare. Bladene meddele os jo, at de ogsaa i de sidste Dage have udført et stort Arbejde. Hvis man lukker Thyborøn Kanal eller lader den skøtte sig selv, ville disse to Dampere ikke kunne anvendes paa denne Plads. Jeg hørte ogsaa Fiskere i min By udtale Frygt for, at disse Redningsdampere eller i alt Fald den ene af dem skulde lægges om ved Hansted og have Station der, hvad de havde hørt et Rygte om. Jeg trøstede dem med, at det var der vist ingen Fare for, thi jeg var overbevist om, at Landbrugsministeren, under hvem „Vestkysten“ sorterer, vilde spørge vedkommende Fører, forinden han tog en saadan Bestemmelse, og jeg var da vis paa, at hvilken af Førerne der end blev spurgt, vilde han svare: Skal Redningsdamperen lægges der, maa jeg desværre forlange min Afsked og gaa i Land. Disse Skibe ere nemlig ikke byggede til at ligge for Anker ude i Vesterhavet i alt Slags Vejr; de ere ikke byg-

gede af samme Type som Fyrskibe. Det er ganske vist stærke Dampere, som kunne gøre deres Nytte, men ligge for Anker i Vesterhavet kunne de ikke. Hvor skulde disse Dampere vel anbringes i det Øjeblik, man lod Thyborøn Kanal skøtte sig selv, saa den blev lukket? Hvor skulde saa de Fiskere, der bo langs med Kysten, baade Syd og Nord for Thyborøn, faa deres Hjælp fra? Det kan ikke nytte at rekvirere Dampere, som ligge i Skagens Havn eller i Esbjerg, thi før de kom til Stede, vilde Ulykken være sket for lang Tid siden.

Jeg vilde gerne til Slutning anmode den højtærede Minister for offentlige Arbejder om, at denne Kommission, naar den en Gang skal nedsættes, maa blive nedsat af virkelig sagkyndige Folk, og ved virkelig sagkyndige Folk mener jeg ikke alene de Folk, der forstaa at bygge Høfder, men ogsaa dem, som have lidt mere Kendskab til disse Forhold end Folk i Almindelighed. Maaske en og anden tænker: Nu staar han og anbefaler sig selv dertil. Nej, ingenlunde. Det er et Hverv, jeg nødig vil have at gøre med. Men jeg vil haabe, at Kommissionen maa blive sammensat af saadanne Folk, om hvilke Beboerne i disse Egne tro, at de forstaa sig paa deres Sager.

N. Andersen: Jeg skal begynde, hvor den ærede sidste Taler slap, idet jeg i meget er enig i, hvad det ærede Medlem udtalte. Jeg anerkender, at saaledes som Kystsikringen paa Jyllands Vestkyst har udviklet sig i den Menneskealder, den har staaet paa, kan man ikke andet end i Øjeblikket udtale sin Tilfredshed med det Arbejde, der er foregaaet udfor det ærede Medlems Hjemsted, altsaa paa den nordre Tange ved Thyborøn. Der er en slaaende Forskel paa den Metode, man nu benytter ved Høfdebygning, og den, man benyttede i de første 20—25 Aar, da man brugte Penge dertil. Det, som nu bygges, er der Sandsynlighed for, man i en meget lang Aarrække uden at anstrenge Statens Penge kan vedligeholde. Men i nogenlunde Tilslutning til de Udtalelser, vi hørte i Aftes af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen), maa jeg sige, at jeg har fremdeles mine Tvivl om, hvorvidt man i Længden vil kunne for Statens Midler vedligeholde, altsaa opretholde den nuværende Kystsikring paa den søndre Tange.

Jeg har den Overbevisning, at man en Gang vil blive stillet overfor det